

Gazdag István *Obama pirruszi győzelme 2013*

antidogma.hu, sze, 2012/12/05

Romney megérdemelte, hogy vesztett, Obama nem érdemelte meg, hogy nyert. Röviden ez lehet az amerikai elnökválasztás summázata, hiszen a kampány során mindkét jelölt egyforma inkompetenciáról tett tanúbizonyságot korszakunk kihívásaival szemben. Mindketten szüntelenül a múlt adataiból extrapoláltak anélkül, hogy képesek lennének felemelkedni a válság dimenziójához, amelyet csupán gazdasági és pénzügyi jellegűnek tekintenek, de nem értik szociális, katonai és kulturális aspektusait. Az általuk javasolt gazdasági „megoldásokat” ugyanazon pénzügyi oligarchia sugallja, amely valójában felelős a válságért, és amely a népekre megszorító intézkedéseket kényszerít, miközben a bankjait közpénzekből szanálja. Az Obama és környezete által elkövetett bűnöket sokáig már nem lehet a Fehér Ház szőnyege alá söpörni, mert a világ egy példátlan kiterjedésű strukturális és stratégiai kataklizma küszöbén áll.

Tévedés lenne azt hinni, hogy Obama kevésbé veszélyes, mint Romney. Talán még veszélyesebb, csak éppen más módon. Kétségtelen persze, hogy ez utóbbival ellentétben ő legalább hagyni fog egy kis időt az időnek, és minden irányú intervenciós politikája nem fog olyan gyorsan a legbrutálisabb formájában megnyilvánulni, mint republikánus alteregója győzelme esetén történt volna. Ahogyan a nyugati és főleg amerikai politikusok általában, Obama is művészi szinten gyakorolja a szofisztikát és a frazeológiát. Valójában azonban egyáltalán nem nyugtalanodik az Iránt és vele együtt a világbékét fenyegető izraeli kardcsörtetés miatt, és már teljesen behódolt a konfliktus logikájának, még ha momentán Washingtonban kétségtelenül szeretnék is elkerülni a nyílt háborút.

Napjainkban nem azért háborúznak, mert ez egy szélsőséges helyzetből következő elkerülhetetlen szükségszerűség lenne, hanem mert úgy döntöttek, hogy háborúznak. Háborúra azért kerül sor, mert azt akarják, hogy bekövetkezzen. Azután minden csak álcázás kérdése. Márpedig úgy tűnik, hogy a döntés már megszületett. Amikor tehát Obama kijelenti, hogy „a diplomácia ideje korlátozott”, akkor ezt úgy kell érteni, hogy valójában már lejárt, és minden titkos kapcsolatfelvétel csak porhintésre szolgál. Így aztán tettetett ártatlansággal a világ képébe lehet mondani, hogy „mindent, még a lehetetlent is megpróbáltuk a béke megmentése érdekében, de hiába”.

Ki hihetné még, hogy az amerikaiak tisztességes kompromisszumra törekednek ebben a kérdésben? Az eddigi történelmi tapasztalatok alapján az angol-amerikai tárgyalások sohasem arra szolgáltak, hogy méltányos megoldást találjanak valamely válsághelyzetre, sokkal inkább arra, hogy diplomáciai úton elérjék a kapitulációt vagy előkészítsék a legjobb feltételeket a végső rohamhoz. Mindezt azután, hogy az ellenséget módszeresen elszigetelték a nemzetközi és a belső szinten, a különböző gazdasági/pénzügyi szankciókkal és kereskedelmi blokáddal eléggé meggyengítették, aláásták a legitimitását és elvágták a népi támogatásától. Mindazonáltal a válság hatására az amerikai katonai doktrína is átalakult. Ma már szó sincs arról, hogy egyidejűleg többfrontos háborúba bonyolódjanak, mint az utóbbi két évtizedben. A válság legfeljebb egyetlen hadműveleti területet tesz lehetővé. Márpedig mindent tekintetbe véve Szíria és Irán egyetlen frontot és két különböző fázist alkot, az USA és az EU által az iszlám köztársaság fokozatos megfojtására alkalmazott intézkedések pedig kétségtelenül háborús cselekmények, még ha ez egy álcázott háború is, amelynek a kollaboránsmédia sohasem mondja ki a nevét.

Obamának egy darabig még a közvetett konfrontáció politikáját kell folytatnia, amely olyan jól sikerült neki mindeddig a dróntámadásokkal, célzott likvidálásokkal és felforgató akciókkal Jemenben és Szomáliában, Líbiában és Szíriában... Ugyanakkor interkontinentális szinten és lopakodva folytatódik az alattomos konfrontációs politika Oroszországgal, nemcsak Közel-Keleten, a szíriai „polgárháború” álcája alatt, hanem az amerikai csillagháborús megszállottság következtében potenciális csataterre változott Európában is, mint a hidegháború idején. Egészen addig a napig, amikor Moszkva úgy dönt, hogy betelt a pohár, és megsemmisíti a „rakétavédelmi pajzs” európai bástyáit, amelyeket a Pentagon telepített a határaitra.

Obama személye bizonyos értelemben korszakunk jelképévé vált. Bőre színe ugyanis sajnálatos módon összezavarta a lelkeket. Sok hátrányos helyzetű és frusztrált egyén számára a sötét pigmentáció az ún. gondoskodó állam (Welfare State) garanciája, amely az egyéni hiányosságokat - nevezetesen a képesség, a felelősségvállalás és az erőfeszítés hiányát - szubvenciókkal próbálja korrigálni, miközben az Obamát újraválasztó kisebbségek szemében a „fehér” testesíti meg a keménységet, a diszkriminációt, a mohóságot és az egotista individualizmust. Nyilvánvalóan a konzervatívok sem mentesek ettől a szemiotikai slendriánságtól, amely a négerséget a progresszív, utópista és újraelosztó (mármint a dolgos fehéreket adókkal kiszipolyozó és jövedelmüket a henye kisebbségek javára „átcsoportosító”) baloldallal társítja. A tapasztalat és a tények azonban megcáfolják ezt az egyenletet.

Csak a gépies képzettársításokra kondicionált tömegek és az intellektuálisan eltunyult pszeudo-elitiek nem látják, hogy az Obama-Romney páros esetében a borszínnek egyáltalán nincs jelentősége. Kettejük személyében ugyanazon termék különböző csomagolású, de csaknem ugyanolyan összetételű változata vívott - a végeredményt tekintve teljesen virtuális - konkurenciaharcot, akárcsak a Coca és a Pepsi. Ebből a perspektívából a „fehér Amerika” semmit sem veszített azzal, hogy nem Romney győzött, amivel a választási színpályát bojkottáló 85 millió fehér nyilván nagyon is tisztában volt. Az európai származású többség tehát most is hallgatott, mert valójában már legalább egy évszázada ki van rekesztve a szövetségi szintű valós hatalomgyakorlásból, és csak az erős libertárius / anti-etatista vagy individualista irányzatokon keresztül nyilvánul meg a közéletben.

Obama és kormányzata az ún. smart power (fegyveres diplomácia és közvetett háborúk) keretében agresszív konfrontációs politikát folytat világszerte. Szíriában az Egyesült Államok, valamint európai és arab szövetségesei külföldi intervenciók erőket támogatnak, miközben a mainstream média a nyilvánvaló tények ellenére polgárháborúról beszél. Ez a konfliktus az Iránt fenyegető csapások nyitányának tekinthető, az iszlám köztársaság ellen bevezetett nemzetközi gazdasági és pénzügyi retorziók pedig valójában a nyugati hatalmi diktátum egyértelmű megnyilvánulásai. Másrészt erősödik a konfrontációs stratégia Oroszországgal és Kínával is, többek között az USA által Kelet-Európába és a Balti-tengerre telepítendő provokatív „rakétavédelmi” pajzs, illetve a Tajvan státusza körüli állandó feszültség kontextusában a Kínai-tengeren végrehajtott demonstratív jellegű flottafelvonulás révén.

A kép teljességéhez az is hozzátartozik, hogy az Egyesült Államok 44. elnökeként Obama bizonyos szempontból már bizonyított, amikor közpénzekből fedezte a Wall Street-i pénzintézetek spekulatív szerencsejáték-adósságát. Ráadásul töretlen akaratot mutat a szexuális kisebbségekkel kapcsolatos jogok ideológiai pestisének terjesztésére. Mivel ezek egyébként az emberi jogok corpusából sui generis következnek, ebből az aspektusból akár logikusnak is mondható, hogy Obama - „rossz szelleme”, Clintonné ösztökélésére - mindenképpen társadalmi normaként és követendő erkölcsi elvként akarja elfogadtatni a korlátlan szexuális felszabadítás (vagyis a teljes nemi szabadosság) „jogát” nemcsak Amerikával és az együgyű Európával, hanem a harmadik világgal is, amelyet az amerikai és európai segélyek megvonásával fenyegetnek, ha netán vonakodna attól, hogy troglodita erkölceit a progresszív nyugati minta szerint liberalizálja.

Már csak az van hátra, hogy ezek a politikailag rövidesen domináns helyzetbe kerülő

leszbikus, homo-, bi- és transzszexuális (LGBT) kisebbségek a maguk részéről kiereszkolják azt a logikát, amelynek már jól látszanak a kontúrjai (az organikus család vége, a mesterséges megtermékenyítés diadala, általános szexuális polimorfizmus stb.). Kétségtelenül bevált módszer az utódnemzés ellenőrzésére, legalábbis ami a (tengerentúli terminológiával élve) „kaukázusi típust”, vagyis a fehér emberiséget illeti, amely 1900-ban még a világ népességének húsz százalékát adta, 2050-re viszont már csak alig öt százalékát fogja alkotni. Itt tehát egy új típusú ideológiai imperializmusról van szó, amely alapvetően sokkal kártékonyabb, mint az egykori fehér kolonializmus volt. Obama tehát egy olyan ideológiai pestis terjesztője, amely az egyént és az állami Molochot elválasztó utolsó „köztes testület”, a hagyományos család lerombolásával elkerülhetetlenül a társadalmak atomizálódásához vezet, „szabadon” hagyva az egyént, megszabadítva őt - az összes totalitárius ideológia és vallás által egyébként egyformán - gyűlölt vérségi kötelékeitől (kommunista „új ember” és keresztény „ökumenikus család”, vö. Lk 14, 26), egyedül, kiszakítottan és teljesen védtelenül az egyre távolabbi, személytelenebb és zsarnokibb egyetemes állammal szemben, a „solve et coagula” (felosztatni és tömegesíteni) antik receptje szerint.

Obamára hárul egy sajátos és hovatovább nemzetbiztonsági kockázatot jelentő amerikai népbetegség visszaszorítása is. Az elhízásról van szó, amely mindenütt terjed a világon, az Egyesült Államokban azonban valósággal nemzeti csapásnak számít. 1995-ben még egyetlen amerikai tagállamban sem haladta meg az elhízottak aránya a lakosság 20 százalékát, ma egy kivételével az összesben meghaladja. Jelenleg az amerikai felnőttek 68,8 százaléka elhízott vagy túlsúlyos, és ugyanez vonatkozik minden második gyerekre vagy fiatalra. Az amerikaiak alig 5 (!) százaléka dicsekedhet azzal, hogy jó állapotban van a kardiovaszkuláris rendszere, olyannyira, hogy az amerikai egészségügyi kiadások több mint egyötödét manapság a kóros elhízás kezelése emészti fel. Néhány éven belül ez az összeg meghaladhatja az évi ezermilliárd dollárt, ami jóval felülmúlja a világon messze legmagasabbnak számító (2013-ban 525 milliárd dolláros) amerikai katonai büdzsét. Már most látszik, hogy 2020-ban az amerikai felnőttek háromnegyede (a férfiak 83, a nők 72 százaléka) túlsúlyos lesz, és nagy többségük (a férfiak 77, a nők 53 százaléka) cukorbetegségtől vagy prediabetikus panaszoktól fog szenvedni. Ez a jelenség az orvosi és anyagi következményeken túl az USA katonai kapacitására is súlyos hatással lesz, kövér katonákat ugyanis nyilvánvalóan nem lehet a frontra küldeni.

Végül pedig erősen kérdéses, hogy Obama képes lesz-e megbirkózni az USA kolosszális adósságának a problémájával, amely mára fejenként 200 ezer dollárnyi terhet ró minden amerikaira, ráadásul azzal szembesülve, hogy jelenleg az aktív

népesség 18 százaléka munkanélküli. Neki is a rendelkezésére áll persze az amerikai elnökök utóbbi két évtizedben gyakran alkalmazott „csodamódszere”, a fedezet nélküli extenzív pénzkibocsátás (más szóval pénzhamisítás), de a dolog természetéből következően egyre csökkenő hatékonysággal. Alternatív megoldás pedig nem lesz, amíg nem tör ki forradalom a pénzvilágon belül, aminek viszont elég csekély a valószínűsége. Ben Shalom Bernanke vagy valamelyik hitsorsosa továbbra is a Fed élén fog trónolni, és minden marad a régiben - ebben a made in Manhattan „legjobb világban”.

Egészen a végső krízisig, amely fölött az amerikai politikai garnitúrának - demokratának és republikánusnak en bloc - többé már nem lesz semmiféle hatalma. Ténylegesen ugyanis csupán kozmetikai különbségek vannak a demokrata és a republikánus frakció között, az előbbi képviselve az ipari monopolcapitalistákat, a komprádor szakszervezeti bürokráciát és a különböző etnikai kisebbségeket, az utóbbi pedig a texasi olajmágnásokat, a Wall Street-i bankárokat és a Biblia-övezet hisztérikus szektáit, miközben a bűnbandák és a maffiózók egyformán beépültek mindkét formációba. Elvégre Amerika a korlátlan lehetőségek hazája. E tekintetben is.